

TEZA:

Od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego utrzymującego w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia nie przysługują żadne środki zaskarżenia, a co za tym idzie postanowienie to jest z chwilą jego wydania prawomocne. Brak jest organu, który na tym etapie posiadałby kognicję do jego ewentualnej kontroli.

WO – 112/22**POSTANOWIENIE**

z dnia 24 listopada 2022 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie**w składzie:****Przewodniczący:** S WSD Krzysztof Górecki**Sędziowie:** S WSD Paweł Rybnik

S WSD Katarzyna Broclawik - sprawozdawca

Protokolant: Piotr Ciepniński

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 listopada 2022 roku zażalenia skarżącej M. I. na postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2022 roku, GRD 5/22 o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie z zawiadomienia M. I. z dnia 17 lutego 2021 roku dotyczącego postępowania radcy prawnego W. C.

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
2. koszty niniejszego postępowania ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 26 kwietnia 2022 roku Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie z zawiadomienia M. I. z dnia 17 lutego 2021 roku dotyczącej postępowania radcy prawnego X.Y., polegającego na bezczynności - zaniechaniu ukarania dyscyplinarnie radcy prawnego J. D., co rozzuchwała go jako agresora wobec skarżącej i

przyzwyczajają go do bezkarności, postanowiła odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Uzasadniając przedmiotowe postanowienie Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała, że z ustalonego przez nią na podstawie akt sprawy stanu faktycznego wynika, iż dnia 17 lutego 2021 roku skarżąca M. I. złożyła skargę do (...) Prokuratora Generalnego na Prezesa Krajowej Izby Radców Prawnych, zarzucając mu beczynność w sprawie zaniechania ukarania dyscyplinarnie radcy prawnego J. D., zażądała stanowczego ukarania radcy prawnego X.Y. oraz kontroli nad samorządem w tym zakresie.

Na podstawie dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie ustaliła, że w sprawie ze skargi M. I. na radcę prawnego J. D. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał 28 lutego 2019 roku postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, zaskarżone następnie przez M. I. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych, który to Sąd postanowieniem z dnia 14 maja 2019 roku o sygn. akt OSD/KR 15/19 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie odmawiając wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie wskazała, że Prezes Krajowej Izby Radców Prawnych nie posiada kompetencji ustawowych do prowadzenia postępowań dyscyplinarnych oraz nie sprawuje nadzoru nad tymi postępowaniami, a co za tym idzie nie ma nie tylko obowiązku, a nawet uprawnienia do ingerowania przebieg postępowań dyscyplinarnych.

Na przedmiotowe postanowienie zażalenie wniosła skarżąca M. I., pismem uznanym za zażalenie, złożonym osobiście w Krajowej Izbie Radców Prawnych w dniu 16 maja 2022 roku. Z pisma tego wynika, że jest ono odpowiedzią na odpisy 2 postanowień Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP z dnia 6 maja 2022 roku (datę 6 maja 2022 roku nosi pismo przewodnie Biura Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, przekazujące M. I. w załączeniu 2 odpisy postanowień o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 26 kwietnia 2022 roku w sprawie o sygn. akt GRD 5/2022, zawierającego jak załącznik m.in. postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego X.Y.).

Na pierwszej stronie zażalenia skarżąca podniosła, że kwestionuje nieskrywane bagatelizowanie powierzonych obowiązków i zobowiązań, przyzwalanie i pobłażanie, mające na celu zagwarantowanie bezkarności Sędziom Sądu Dyscyplinarnego, którzy wypełniają swoje obowiązki nieudolnie, skoro nie wykazali się skutecznością adekwatnego dyscyplinarnego ukarania radcy prawnego J. D. Z kolei na stronie 9 zażalenia skarżąca w punkcie 10 wskazała na

brak monitorowania postępowania w sprawie adekwatnego dyscyplinarnego ukarania radcy prawnego J. D.

Bezpośrednio przed rozprawą w dniu 13 października 2022 roku o godz. 13.55 skarżąca złożyła pismo zawierające jej refleksję, kwestionujące nieakceptowalne działania na konsekwencje niesprawiedliwego zarządzania Dziekana OIRP. Z nagłówka tego pisma wynika, że zostało ono złożone w związku ze sprawą dyscyplinarną, w której skarżąca w niniejszej sprawie uważała się za pokrzywdzoną, a oskarżonym był w jej ocenie radca prawny J. D.

W dniu 28 października 2022 roku do Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wpłynęło pismo skarżącej zawierające wniosek o zawezwanie do Sądu Dyscyplinarnego KIRP r.pr. X.Y., któremu powierzono zadania Sędziego Sądu Dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zażalenie niniejsze nie zawiera nawet wskazania imienia i nazwiska radcy prawnego, którego dotyczy, jedynie na podstawie obszernej treści tego zażalenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił, że zarzuty w nim zawarte dotyczą radcy prawnego X.Y. Również z pisma, złożonego bezpośrednio przed rozprawą w dniu 13 października 2022 roku o godz. 13.54 nie wynika kogo niniejsza sprawa dotyczy. Poza tym pismo nie zawiera żadnych nowych treści w stosunku do pisma pierwszego, uznanego za zażalenie.

Wniosek zawarty w piśmie skarżącej z dnia 28 października 2022 roku nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem w niniejszej sprawie Główny Rzecznik Dyscyplinarny KIRP w Warszawie odmówił wszczęcia dochodzenia. Zgodnie z Art. 67² ustawy o radcach prawnych postępowanie dyscyplinarne obejmuje dochodzenie, postępowanie przed sądem dyscyplinarnym oraz postępowanie wykonawcze. Zgodnie z art. 68¹ Ust.1. postępowanie przed sądem dyscyplinarnym wszczyna wniosek o ukaranie złożony odpowiednio przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzecznika dyscyplinarnego lub ich zastępców. Z art. 68 ustawy o radcach prawnych wynika, że w postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym stronami są oskarżyciel, obwiniony i pokrzywdzony. Skoro w niniejszej sprawie nie było wniosku o ukaranie, radca prawny nie jest stroną tego postępowania, a co za tym idzie nie podlega wezwaniu ani zawiadomieniu o rozprawie.

W drugiej kolejności Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego utrzymującego w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o

odmowie wszczęcia dochodzenia nie przysługują żadne środki zaskarżenia, a co za tym idzie postanowienie to jest z chwilą jego wydania prawomocne. Brak jest organu, który na tym etapie posiadały kognicję do jego ewentualnej kontroli.

Skarga M. I. na Prezesa Krajowej Izby Radców Prawnych złożona w niniejszej sprawie do Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego została przekazana przez Biuro Prezydialne Prokuratury Krajowej Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 28.02.2022 roku do Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie do rozpoznania według właściwości. Pismo niniejsze zostało również przesłane skarżącej M. I. do wiadomości.

Słusznie zatem Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych uznała, że Prezes Krajowej Izby Radców Prawnych nie tylko nie ma obowiązku, ale przede wszystkim uprawnienia do ingerowania w przebieg postępowań dyscyplinarnych.

Przechodząc do rozważań, które legły u podstaw utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do wniosku, że Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP przede wszystkim ustaliła w sposób prawidłowy i wyczerpujący stan faktyczny w sprawie, którą zainicjowała skarżąca M. I. pismem z dnia 17 lutego 2022 roku, skierowanym do Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego Z. Z.

Wobec powyższego w sprawie niniejszej Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP dokonała rozpoznania jej istoty, co uzasadniła w sposób obszerny, skrupulatny i przekonujący, z powołaniem się na właściwe przepisy prawa.

Na Rzeczniku Dyscyplinarnym spoczywa obowiązek oparcia ustaleń faktycznych na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku sprawy i dokonaniu jego kompleksowej analizy oraz dokonanie subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod ogólną normę prawną, która powinna zostać derywowana z należyście zinterpretowanego przepisu, a co za tym idzie dokonanie prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, poddając kontroli przedmiotowe postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego podzielił zarówno ustalenia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego poczynione w tym przedmiocie w zakresie ustalenia stanu faktycznego jak również wskazuje, że słusznie Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP przyjęła, że na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego brak jest jakichkolwiek znamion przewinienia dyscyplinarnego, polegających na niewłaściwym działaniu czy też zaniechaniu radcy prawnego X.Y. i słusznie odmówiła wszczęcia dochodzenia na podstawie art.17 § 1 pkt. 1 k.p.k. w

związku z art.74¹ ustawy o radcach.

Mając na uwadze powyższe Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie, działając na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.(t.j. Dz.U. 2022 r., poz. 1375) w związku z art. 70³ i art.74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1166) postanowił utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 26 kwietnia 2022 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia.

O kosztach niniejszego postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. drugie ustawy o radcach prawnych.